

La lluita interna al PP del País Valencià es manté, però com més va més indiscutible és la victòria del president Camps. El nucli dels partidaris d'Eduardo Zaplana s'ha anat reduint i replegant, i ara és molt concentrat a la Diputació d'Alacant. Paradoxalment, una derrota del PP a les eleccions espanyoles els podria reviscolar.

La fi del zaplanisme

La victòria electoral aclaparadora de Francesc Camps a les eleccions valencianes del 27 de maig proppassat ha deixat tocat de mort el zaplanisme, el nucli de col·laboradors i amics de l'ex-president de la Generalitat que resistia al PP valencià i que, fins i tot, tractava de plantar cara i qüestionar el lideratge de l'actual cap del Consell. El resultat de les urnes va deixar els partidaris de Zaplana sense arguments: Camps ja és el qui mana, sense oposició de cap mena, al PP del País Valencià; i als zaplanistes, si més no de moment, no els queda cap més possibilitat que retirar-se als seus refugis i esperar que les coses millorin.

Ningú, ni tan sols els zaplanistes, no preveia un resultat electoral tan àmpliament favorable a Camps. Segons els seus càlculs, el president de la Generalitat havia d'obtenir una majoria estreta de 51 o 52 diputats. L'estratègia dels partidaris de Zaplana era clara. Expulsats dels llocs principals de les candidatures, apostaven per condicionar l'acció de govern de Camps des de les Corts, amb els tres parlamentaris que el líder del PP del País Valencià els havia deixat, sempre que Camps disposara d'una majoria ajustada a les Corts. Però aquesta estratègia se'n va anar en orris. El cap del Consell va assolir una fita històrica: ésser el president de la Generalitat més votat de la història.

Camps no únicament no necessita els partidaris de Zaplana sinó que, a més a més, el marge de maniobra dels zaplanistes és mínim. Gairebé inexistent. El líder dels populars valencians els va deixar sense presència real a les institucions, perquè els exclougué de les llistes electorals i els concedí un únic nucli de poder: la Diputació d'Alacant. En aquesta institució, l'enviat de Zaplana al País Valencià, José Joaquín Ripoll, ha agrupat tots els agreujats exclosos de les candidatures i ha aconseguit disposar de majoria al grup de diputats. Això sí, ja no és una majoria aclaparadora. Ben al contrari. Francesc Camps té una quota en aquesta Diputació, l'única circumscripció del país on el cap del Consell es trobava en minoria.

Malgrat això, Ripoll té ordre de no plantar cara. No és prudent. El

poder absolut de Camps l'acabaria arrossegant cap a la derrota dins del partit de forma definitiva. Toca no moure's. "Ara ve un llarg temps de pau", no para de repetir la gent del seu entorn. Un temps de pau que, mentre Camps mantinga l'hegemonia, pot acabar convertint-se en la mort política definitiva d'aquesta facció del PP. De moment, Ripoll no pensa plantejar, almenys fins a les eleccions espanyoles, més problemes al president Camps ni mitjançant la Diputació ni tampoc a través de la direcció provincial dels populars, que presideix ell mateix i que és copada pels zaplanistes. Hi haurà, per tant, col·laboració des del grup pròxim a Eduardo Zaplana.

Per què? La resposta és senzilla. Zaplana no pot, ni directament ni indirectament, posar en qüestió el lideratge de Francesc Camps, un baró territorial del PP que a les passades eleccions del maig va aplegar el 22% de tot el vot autonòmic del partit i que, per tant, és un valor imprescindible si Mariano Rajoy vol mirar de guanyar les eleccions espanyoles. Amb un resultat inferior al de les autonòmiques al País Valencià, Rajoy no arribarà a la Moncloa. Gairebé amb tota seguretat. Per tant, Eduardo Zaplana es troba lligat de peus i mans. No pot mantenir la seua gent plantant cara a Camps mentre, alhora, per contra, el cap del Consell manté la batalla contra l'ex-ministre.

De fet, Camps ja ha traslladat a la direcció del PP a Madrid –ho ha fet de forma directa i expressa– que no vol veure ni en pintura Zaplana a la candidatura de València, que l'ex-ministre va encapçalar ara fa quatre anys. Camps juga amb la proposta que Federico Trillo torne a ser el cap de llista per Alacant amb una neteja dels càrrecs zaplanistes que hi resten, com ara Macarena Montesinos, vice-secretària del PP a Alacant. A València, la situació és més complexa. Si Zaplana queda exclòs de la candidatura i ha d'emigrar a la llista de Madrid o d'una província andalusa –és una opció real en què pensa el PP espanyol–, el president de la Generalitat compta amb Esteban González Pons i, fins i tot, pensa a donar una ciutadania política a Rita Barberà a Madrid,

una opció que és factible i que agrada a Rajoy per l'evident grapa electoral de l'alcaldeessa de València.

La humiliació de Zaplana no podria ser més gran: al marge de la llista de València i obligat a mantenir l'escó ocupant un lloc entre el 5 i el 10 a Madrid o, fins i tot, de diputat imposit. Així que el camí de l'ex-ministre de Treball i la seua colla és ben complicat. Paradoxes de la política, l'únic que pot donar vida als zaplanistes és Rajoy. Una derrota del PP a les eleccions espanyoles –fins i tot les enquestes dels populars parlen d'un empat tècnic– donaria aire a Zaplana i els seus. Obriria una crisi i una batalla terrible a les files del PP. Dues derrotes de Rajoy a les urnes conduirien els populars cap a un congrés extraordinari per a renovar el lideratge.

Amb Mariano Rajoy, principal valorador de Camps, obligat a traspasar el poder, Aznar tindria opció de moure les peces dins el camp d'operacions i de col·locar Zaplana en un lloc privilegiat. I, amb Camps sense el seu

principal suport, tractar de rearmar els seus partidaris per assolir, si més no, una certa quota de poder orgànic. És a dir que, en certa mesura, com més malament vaja a Rajoy més bé anirà a Eduardo Zaplana i els seus. Així i tot, els serà força complicat. Encara que Rajoy acabe perdent davant Zapatero, Camps continuaria disposant d'un poder institucional immens al País Valencià. Seria, per tant, un baró territorial al qual la cúpula del PP hauria de tenir força en compte a l'hora de buscar substituït a Rajoy.

Però tot això, a hores d'ara, no és sinó política-ficció. De moment, l'única cosa certa és que Camps és l'amo i senyor i que, arran de la victòria electoral, ha aconseguit un poder que posa el nucli dels zaplanistes no tan sols en una situació força complicada sinó fent camí cap a la desintegració com a grup organitzat i element de pressió dins del PP del País Valencià.

Pere R. Fernández

GIRONA

EXPOSICIONS D'ART CONTEMPORANI

travessant parets

Jonas Dahlberg   Jana Leo   Jane & Louise Wilson

un projecte de Neus Miró

Del 14 de setembre al 25 de novembre de 2007

Capella de Sant Nicolau

Plaça de Santa Llúcia, 1 / 17004 Girona / Tel. 972 419 010

www.ajuntament.gi/ccm - ccm@ajgirona.org

Horari: de dimarts a divendres de 17 a 20 h; dissabtes, diumenges i festius de 12 a 14 h i de 17 a 20 h.

festius de 12 a 14 h i de 17 a 20 h.

Sala d'Exposicions de la Rambla

Rambla de la Llibertat, 1 / 17004 Girona / Tel. 972 419 010

www.ajuntament.gi/ccm / ccm@ajgirona.org

Horari: de dimarts a divendres de 18 a 21 h; dissabtes, diumenges i festius de 12 a 14 h i de 17 a 21 h.

festius de 12 a 14 h i de 17 a 21 h.

Organitza:

Col·laboren:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Departament de Cultura i Patrimoni i Museu de Girona

Ajuntament de Girona